

РЕШЕНИЕ

№ 482

гр. София, 14 декември 2023 г.

Върховният касационен съд на Република България, I НО, в публично заседание на двадесет и пети октомври през две хиляди и двадесет и трета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: РУМЕН ПЕТРОВ

ЧЛЕНОВЕ: СПАС ИВАНЧЕВ

КРАСИМИР ШЕКЕРДЖИЕВ

при секретар Марияна Петрова, при участието на прокурора Антоанета Близнакова, изслуша докладваното от съдия Спас Иванчев наказателно дело № 700 по описа за 2023 г.

Производството по реда на чл.346 т.2 от НПК е образувано по подадена касационна жалба от защитник на подсъдимия К. К. В. срещу въззивна присъда № 11/09.05.2022 г. по ВНОХД № 643/2021 г. на Кюстендилския окръжен съд.

Подсъдимият е останал недоволен от постановената присъда, като чрез защитника си е подал касационна жалба. В нея се ангажират и трите касационни основания. Иска се отмяна или изменение на присъдата, алтернативно - да се върне делото за ново разглеждане, като трета алтернатива се претендира намаляване на наказанието лишаване от свобода и отмяна на постановеното лишаване от право да заема длъжност.

В допълнение към касационната жалба се посочва, че внесената обвинителна акт не отговаря на изискванията на НПК, тъй като нарушава правото на защита на дееца в какво точно се обвинява, доколкото в една част се твърди, че е „удостоверил в регистър на празни превозни средства...“, в други – че е „составил неистински официален документ“, както и че е съставил официален документ.

Позовава се на обвинение по пункт първи от обвинителния акт – за деяние по чл.310, ал.1, пр.1-во от НК, като не било посочено, че това е електронен документ.

По вторият пункт от обвинението също не било посочено, че документът е електронен, не се посочвало и в двата пункта от обвинението електронното изявление на дееца на какъв носител е било записано – магнитен, оптичен или друг.

Оспорва възприетото от първостепенния съд неточно формулиране на обвинението, като се оплаква, че въпреки това съдът бил приел, че е достатъчно посочването в скоби на определението за електронен документ.

Твърди, че в наказателното производство прокуратурата е обосновала обвинение за престъпления по чл.242, ал.2, п чл.282 и по чл.242а от НК. Престъпленията, в които е обвинен дееца, не предвиждали изпълнителни деяния, които да се изразяват чрез „въвеждане“ или „удостоверяване в регистър“.

Твърди се, че в чл.310 и чл.311 от НК изискват съставяне на документ-неистински или с невярно съдържание, с цел да бъде използван. В конкретния случай нямало документ, а „удостоверяване в регистър“, който регистър не можело да бъде използван.

Защитата отбелязва, че по първото обвинение в обвинителния акт не било посочено за каква цел прокуратурата твърди, че е трябвало да бъде използван, като

само по второто обвинение е била посочена твърдяна цел.

Поредното оплакване е относно липсата на доказателствен първоизточник за част от възприетите от въззивната инстанция факти, а други се отнасяли до обвинение за 28.12.2012г. за която дата имало влязла в сила оправдателна присъда. В тази част фактическите констатации на съда били безпредметни. Съдът бил допуснал свидетели, които подробно разпитал, но не бил отчетел подробните им показания при своите изводи. Съдът не бил изложил никакви съображения защо е приел, че в митническата будка се намира само подсъдимия и че той е наредил на св. С. да върне автомобила назад.

Било подценено обстоятелството, че двукратно била променена крайната дестинация на превозните средства – на 29.12.2012 и на 22.01.2013г., като вместо за гр. Букурещ, те са отклонени за град Петрич, не били обсъдени в тяхната взаимовръзка както промяната на дестинацията, така и издадените административни актове на митническото ръководство на митница „Югозападна“, с която са събрани дължими митни сборове, а също така и не били обсъдени и заключенията на експерта Д. за неподадени митнически декларации и непредставени обезпечения за митническия транзит.

Според касатора невярно били възприети показанията на св. Михайлов от инстанцията по същество, че в тях имало заявление относно измерването на теглото на товарния автомобил, управляван от св. С., че е извършено от подс. В.. При разпита пред съда този свидетел бил заявил, че не може да каже от кой компютър е извършено въвеждането на превозното средство като такова без товар. Според този свидетел всяко едно от лицата, посочени в рапорта за нощна смяна, имало достъп до компютъра и можело да въведе тези данни.

Касаторът продължава с оплакването, че съдът бил игнорирал задължението на св. К., С. и М. да заплатят по решение на митнически началник на Югозападна митница солидарно дължими митни сборове по осъществен внос на 29.12.2012г. и на 22.01.2013г., който от защитата се определя като нерегламентиран. Твърди се, че св. К. пък интерес да твърди неверни обстоятелства, предвид решението на митническия началник относно вноса на двете дати, а също така се твърди, че показанията му не доказвали престъплението и авторството на подсъдимия.

Касаторът прави собствен анализ на въззивните мотиви, като отбелязва трите основни момента, определени от съда като важни за установяване на авторството и съставляват въпроси, на които трябва да се даде отговор – превозвана ли е стока, която представлява чesън, в управляваното от св. С. превозно средство, на второ място подс. В. запознат ли е с това обстоятелство, че полуремаркетото не е празно, и на трето място - дали той е митнически служител, който е въвел данните за превозното средство в регистър ШМПС – празни на БИМИС. Според защитата въззивният състав е приел, че показанията на св. С. се съдържат данни само за първото обстоятелство. Съдът приел без никакъв доказателствен първоизточник, че подс. В. безспорно е бил запознат с обстоятелството, че се превозва товар.

Прави се позоваване за действия на дата 29.12.2012г., за които било прието от съдебни инстанции, че въвеждането е било извършено от неустановено по делото лице.

Следващото оплакване е, че съдът е възпроизвел обвинението по обвинителен акт, но не бил отговорил на въпроса кой е документа, предмет на обвинението, в който са удостоверени неверни данни, с цел да бъде използван. Твърди се, че всички разпитани по делото свидетели заявили, че предявяваната им „екселска таблица“ не я били виждали и „че от системата не може да бъде генериран документ, който да бъде използван.“

Твърди се, че предмет на обвинението е таблична разпечатка, изпратена по факс, без да се удостовери от кого е изготвена и изпратена. Тази разпечатка от своя страна представлявала таблица с отделни графи с пореден номер, дата, час, номера на влекач и ремарке, вид и митнически инспектор. За защитата било очевидно, че тази таблица не може да се използва по смисъла на чл.310, вр.чл.308 от НК и по чл.311 от НК.

Екселските таблици, които са приложени по делото, според защитата не могат да се „използват“ и в тях не бил генериран никакъв документ по смисъла на чл.93, т. и 6 от НК. Поради това се твърди, че неправилно е приложен материалният закон.

II. На следващо и отделно място се твърди нарушения на процесуалните правила, които се определят като съществени. Първото е едностранчив анализ по твърдение на защитата. Второто твърдение е използването на предположения, без анализ и обсъждане на свидетелски показания, които оборвали обвинителната теза. На трето място при постановяване на осъдителната присъда съдът не бил посочил въз основа на които доказателствени материали е установил приетите обстоятелства. Доказателствата били изброени формално, но не били анализирани.

Прави се отново позоваване на оправдаването на дееца по обвинение, по което е влязла в сила присъдата на Кюстендилски РС.

Развиват се доводи, че съдът не бил посочил въз основа на кои доказателства приема, че подсъдимият е бил сам на кантара, на компютъра и със собствената си смарт карта. Били изброени лицата от нощната смяна, че и други лица имали достъп до измервателното устройство за пътни такси, но съдът бил приел и декларативно е заявил, че авторството на подсъдимия било установено.

Защитата се позовава на показания на св. Т. И., която потвърждавала твърденията на защитата за несъставомерност на деянието, тъй като била заявила че при липса на товар, физически документ няма, а когато има товар се издава транзитен митнически документ, който е на хартиен носител и заверен с личен митнически печат.

Следващото оспорване е, че деянието предполагало освен невярното документиране, и физически действия по измерване на товара, което не се извършвало от един служител, а това и регистрирането се извършвало от различни служители.

Оспорва мотивите на съда, в които е даден отговор на защитните ѝ възражения, и е отговорено, че „документът е обект, съдържащ информация, като основното му предназначение е именно съхраняването на информация“. Вписването било с чисто служебна цел, която била запазване и съхраняване, но не и със съставомерната цел – да бъде използван.

III. По третото касационно основание се излагат доводи за явната несправедливост на наложеното наказание, съпоставено с прекратени разследвания от прокуратурата за неплащане на мита и ДДС на стойност около 150 000лв. Доказателствата по делото установявали, че общественотоопасното деяние по делото не е документно, а е контрабанда, извършена от други лица, за които е прекратено производството, върнати са МПС на лицата, от които би следвало да бъдат отнети.

Прокурорът от ВКП в съдебното заседание дава становище за неоснователност на касационната жалба. Твърди, че е извършена цялостна проверка на доказателствата по делото, вътрешното убеждение на съда е формирано при спазване на изискванията на чл.14 от НПК.

По твърдение за допуснато процесуално нарушение при съставяне на обвинителния акт сочи, че е съставен официален документ по смисъла на чл.3, ал.1

от ЗЕДЕП, като било посочено в какво се изразява невярното обстоятелство, което предвид признаците на състава на престъплението по чл.311, ал.1 от НК дава възможност на подсъдимия да разбере в какво е обвинен. Прокурорът се позовава на проведено на 15.12.2017г. съдебно заседание пред РС – Кюстендил, където от първостепенния състав били изложени мотиви защо не са допуснати съществени процесуални нарушения при съставяне на обвинителния акт. Съобразно тези мотиви и ТР № 2/2002г. на ОСНК – ВКС и ТР № 6/2018г. на ОСНК-ВКС, прокурорът счита, че не са допуснати такива нарушения при изготвяне на обвинителния акт, които да рефлектират върху правото на защита на подсъдимия.

Твърди, че фактическите изводи на въззивната инстанция са базирани на верен прочит на доказателствената съвкупност, чрез комплексен и обективен анализ и законосъобразна правна оценка на всички доказателствени източници. Относно авторството на деянието прокурорът заявява, че изводът за него на съда е правилен. Позовава се на свидетелските показания на свидетелите С., М., К., Т. и Д., а отчасти и на обясненията на самия подсъдим. Анализът на свидетелските показания бил направен поотделно и в съвкупност, налице била съпоставка на едни с други показания, обясненията на дееца също били получили задълбочен анализ и били изложени ясни мотиви защо последните следва да се кредитират отчасти.

Оспорва касационните твърдения за явна несправедливост на наложеното наказание, като посочва, че са отчетени смекчаващите отговорността обстоятелства, като в тази връзка е взет предвид значителния период на провеждане на наказателното производство. Наказанието било справедливо отмерено и последващото намаляване би било в противоречие с целите на специалната и на генералната превенция.

Моли да се остави касационната жалба без уважение, а присъдата на въззивния съд - в сила.

Подсъдимият, редовно призован, явява се лично и се представлява от защитник. Последният пледира, като поддържа подадената касационна жалба, Повтаря си тезата, че няма документ, който да може да бъде използван. Според защитата, екселската таблица, приета от държавното обвинение за предмет на престъпление, не била документ. Тя съдържала някаква служебна информация, но свидетелите били заявили, че не може да бъде разпечатана и да бъде използвана.

Съдът не бил отговорил на основен въпрос – кой е документът, съставен с цел да бъде използван, а подробни указания е бил предходен състав на ВКС. Въззивната инстанция била отбелязала, че документът е обект, който съдържа информация, като основното му предназначение е съхраняването на информация, било изрично отбелязано, че тя е за чисто служебно ползване и целта на документа била запазване и съхраняване на информацията в него. Тези изводи на съда на самостоятелно основание сочели, че няма документ, който е създаден, за да бъде използван и това обстоятелство било потвърдено от всички разпитани по делото свидетели.

Второстепенният съд не бил изложил съображения защо не приема изводите на първата инстанция.

Моли да се обсъдят приложените по делото решения на административните съдилища, с които били възстановени на работа всички уволнени митнически служители, включително и подсъдимия, като в тези решения бил направен подробен анализ на несъвършенствата на системата, при това след изслушване на технически експертизи. Позовава се и на изложените собствени съображения относно третото касационно основание.

Подсъдимият В. представя бележки, в които задава въпроси за неработещи и

камери и рентген, че не било сериозно някой да разговаря с него, макар да нямал и три години работа на този митнически пункт, пита как изчезват 23 тона с преместване на камион с няколко метра. Свидетелите твърдели, че имало няколко човека в кабината, а документите ги бил взел човек без коса. Подсъдимият пита дали бил виждал някой въпросния чesън в България, разтоварван в Петрич. Оспорва извършеното разпознаване, задава въпроси относно вноса и защо са върнати превозните средства, с които се предполага, че е извършено престъплението. Твърди, че никой от свидетелите не говорел за дадени и взети от подсъдимия пари. Твърди, че на страница 15 от мотивите му се приписвали действия, които никога не бил извършвал – нито от обективна, нито от субективна страна. Оспорва и доводите на съда относно осъществяване целите по чл.36 от НК.

При правото си да се изказва последен подсъдимият благодари на съда.

При последната си дума моли да бъде отменена присъдата на Кюстендилски окръжен съд.

Върховният касационен съд, I-во наказателно отделение, след като обсъди доводите на страните и извърши проверка в пределите на чл.347 ал.1 от НПК, установи следното:

С първоинстанционна присъда № 260001/31.08.2020г. по НОХД № 1532/2017г. на РС - Кюстендил подс. В. е признат за невинен и съответно оправдан по обвинението да е извършил престъпление по чл.311, ал.1, пр.1-во от НК.

В останалата част оправдателната първоинстанционна присъда е влязла в сила.

С атакуваната по касационен ред нова и осъдителна въззивна присъда № 11/09.05.2022г. по ВНОХД № 643/2021г. на Кюстендилски окръжен съд първоинстанционната присъда в тази част е отменена, като подсъдимият В. е признат за виновен в извършване на 22.01.2013г. в 04.11ч. на ГКПП „Гюешево“ престъпление по чл.311, ал.1, пр. 1-во, като му е наложено наказание лишаване от свобода и лишаване от право да заема държавна длъжност в Агенция „ Митници“ за срок от една година.

Приложен е чл.66, ал.1 от НК по отношение на наказанието лишаване от свобода за срок от 3 години.

Присъдени са и деловодните разnosки.

Настоящото касационно производство е второ по ред.

С решение № 60203/15.12.2021г. по к.д. № 818/2021г. на ВКС, 1-во , н.о. е отменена идентична присъда № 260010/27.05.2021г. на Кюстендилски окръжен съд по ВНОХД № 28/2021г.

Касационната жалба е подадена в срок от надлежно легитимирано лице, каквото е защитникът на подсъдимия.

След като я разгледа по същество, съставът на ВКС намери че жалбата се явява неоснователна.

Предходното касационно разглеждане на делото е довело до даване на указания по процедурата и необходимостта от събиране прецизно на доказателствената съвкупност, както и спазване на принципите при анализа ѝ, визирани в чл.13, чл.14, чл.107, ал.5 и чл.339, ал.3, вр.чл. 305 от НПК.

Изрично е отбелязано, че от обхвата на касационния преглед се изключват фактите и съответно позоваванията по обвинението, за което присъдата е влязла в сила. Това се отнася и за настоящето разглеждане на делото. Всяко едно позоваване на тези обстоятелства – конкретно за обвинение по чл.310 от НК, както и на други съдебни производства от административен характер, които касаят дисциплинарни

процедури или трудовоправни отношения, е неотносимо към предмета на делото.

При повторното въззивно разглеждане второинстанционния съдебен състав е изпълнил във възможната степен дадените указания за отстраняване на допуснати процесуални нарушения при съдебноследствената и аналитичната дейности.

Съдът е приел факти, които се установяват по надлежен начин най-вече от показанията на св. Михайлов за технологията на митническите проверки, които се осъществяват на ГКПП „Гюешево“, включително и от подс. В.. В тези факти се съдържат детайлно описание на измерването на товарните автомобили върху платформата на кантара. По отношение на това обстоятелство претенцията на касатора може да бъде само в рамките на необоснованост, което не съставлява същинско касационно основание. Процедурата обаче по установяване на обстоятелствата не търпи процесуални критика, подсъдимият и защитата не са ошетени процесуално и са могли в пълен обем да упражнят правата си.

Няма спор и по обстоятелствата относно това, кои митнически служители са били на дежурство на процесната дата – един от тях е бил митническият служител и подсъдим В.. Няма спор и по обстоятелството, че той е притежавал надлежен електронен инструмент – т.н. „смайт карта“, позволяващ му да постави електронен подпис, който е в достатъчна степен индивидуализиращ – чрез съответния „пин- код“. Този подпис се установява по делото, че принципно и изначално се ползва само от подсъдимия, и не се предоставя. По делото не са установени никакви извънредни обстоятелства, които да налагат друго лице да ползва устройството за идентификация, което винаги протича обаче със съгласието и знанието на титуляра на електронния подпис, тоест подс. В..

Съдът е изложил убедителни доводи защо приема, че на инкриминираната дата – 21.01.2013г. срещу 22.01.2013г. кантарната проверка е извършена от подс. В., а не от друго, неустановено по делото лице. Възприел е показанията на св. С., съпоставени с тези на свидетеля М. и това е сторено в съответствие с правната и житейска логика. Разбира се, че разпита на св. С., проведен пред първоинстанционен съдия на 30.04.2013г., е в отсъствието на подсъдимия и негов защитник, но това не е било и възможно да бъде осигурено. Към този процесуален момент, на разпита, подсъдимият не е имал качеството на обвиняем, нито се е нуждаел от защита. Наказателното производство дори не се е водело срещу него. Процесуалното качество на обвиняем подс. В. е придобил чак на 16.12.2016г. Няма причина да се подценява процесуалното значение на този разпит (на св. С.), нито да се надценява директното приложение на Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи и конкретно на чл.6, т.3, б. „d“.

Провеждането на този разпит е наложителен и неотложен предвид чуждото гражданство и то извън рамките на ЕС, и неминуемите затруднения с призоваването на този свидетел, което впоследствие е проличало. Обвинителната власт се е постарала да закрепил фактите, които е ползвала за обвинителните си твърдения, по възможно най-прецизния начин (защитаващ правните интереси дори и на хипотетичните бъдещи обвиняеми с гаранция за безпристрастност чрез разпита пред съдия) и касационният състав не намира основание за процесуален упрек. Наистина, свидетелят С. не е разпитан впоследствие в присъствието на дееца и/или негов защитник, но това не се дължи на неравнопоставено третиране на защитата и него самия, а на обективно сложилите се обстоятелства.

Все пак обвинителната теза не се изгражда само въз основа на показанията на св. С., макар те да не са без значение. Действията описани от свидетеля, се потвърждават от множеството документи, предоставени от т.н. „контактен център“, който улеснява взаимодействието между двете съседни по граница митнически

служби, от електронното отбелязване (което ще бъде дискутирано впоследствие), от документалното оформяне на митническите наряди, от показанията на другите митнически служители, които са били на работа с подсъдимия процесната нощ – св. Т. И., св. Ч. М., ръководителя – св. В. П., заместника му - св. С. Д., както и св. В. И.. От тези показания е установено, че на изходящото трасе са работили само св. М. и подсъдимия, като св. В. П. е работил и на двете трасета - на входящо и на изходящо. Показанията на св. Ц. Н. също допринасят за установяване на фактите по делото и с основание са ценени от въззивната инстанция.

Правилно въззивната инстанция се е спряла от обвинителните факти на три основни пункта – стр.13,14 от мотивите, извършеният анализ е последователен, липсва игнориране на доказателства или тяхното превратно тълкуване. Касационната претенция на защитата третира, както е отбелязано и от предходната касационна инстанция, обосноваването на съдебния акт, което не е касационно основание. Дори и тогава изложените доводи обаче не се основателни, тъй като съдът се е спрял съвсем пунктуално на установените по безспорен начин обстоятелства – деецът е митническият служител, който е извършил проверката на св. С., включително кантарната, той е въвел със своята смарт- карта данни за управлявания от свидетеля товарен автомобил като празен в съответния електронен регистър. Не са събрани никакви доказателства подсъдимия да е предоставил своя пин- код, както и самото електронно устройство на когото и да било друг през тази нощна смяна. Хипотезите друг да извърши това са твърде ограничени и те се изключват от свидетелските показания. Отричането това да е сторено от подсъдимия, е напълно голословно и противоречи на правната и житейската логика, възможността е само една и тя се покрива с обвинителната теза.

В такъв аспект претенцията за несъвършенство на доказателствения анализ, дори и на плоскостта на обосноваване, извън полето на касационното обжалване, е изцяло неоснователна.

Отново касационният състав намира за необходимо да отбележи, че липсва невярно интерпретиране на доказателствената съвкупност, игнориране на отделни доказателства или превратното им тълкуване. Вярно е, че няма преки доказателства – тъй като преките действия на подс. В. по въвеждане на неверните обстоятелства в електронната система не са наблюдавани от свидетел по делото, но авторството е допустимо да се установи и чрез непреки, т.н., „косвени“ доказателства, доколкото логическата верига от събитиеен характер се изгражда в непрекъсваща последователност от тях и води до един-единствен извод – че инкриминираните действия е можело да извърши само длъжностно лице и то в конкретната нощна смяна само измежду описания митнически наряд, а от този наряд само и единствено подс. В.. Въззивната инстанция е изложила дори и допълнителни доводи, хипотетично допускайки, че кантарното измерване дори да е извършено от св. Ч. М., каквито доказателства не са събрани обаче, то подсъдимият В. не може да бъде подведен, тъй като е следвало да бъде извършен митнически преглед на товарния отсек на превозното средство, при т.н. практика на „задължителна визуална проверка“.

Възраженията на самия подсъдим относно това, че не е установено да са му предлагани пари, са изцяло неотнормирани към това обвинение и с оглед на това, че доказателства в тази насока не са събрани и/или не е можело да бъдат събрани, не му е повдигнато различно обвинение. Дали действията му представляват „благодетелност“ или има други движещи мотиви, не е от значение за изхода на делото, тъй като тези обстоятелства стоят извън състава на престъплението по чл.311, ал.1 от НК.

По възведеното касационно основание, свързано с нарушение на закона настоящият съдебен състав намери, че такова не е допуснато.

Въззивната инстанция е изложила споделими доводи относно същината на документа като такъв- материален носител на писмена информация. В случая отново имаме материален носител (съдържащ цифрова памет), на какъвто е разположен съответния регистър ШМПС на БИМИС – съответния сървър. Екселските таблици, които не се възприемат от защитата като документ, по необходимост съдържат писмена информация, която обаче има дигитално, цифрово изражение. Възражението, че не се издава физически документ при липса на товар, е неоснователно по принцип. Няма такъв на хартиен носител, за разлика от случая с деклариране на товар, но в действителност физически документ има, който обаче не е хартиен, а на електронен носител. Регистърът на ШМПС е създаден по установен ред и форма (електронна, разбира се) от съответни длъжностни лица, в кръга на службата им. Оспорваната таблица също има характер на документ по смисъла на чл.93, т.5 от НК, въпреки обратното възражение на защитата. Попълването на съответните таблици е производна дейност по създаване на електронен документ, както конкретно е отбелязал въззивният съд и представлява по същество справка за извършваните действия по въвеждане в регистъра.

Въвеждането на данни в регистъра, което удостоверява че превозното средство е празно, се индивидуализира чрез поредица от компютърни символи, които създават защита от нерегламентиран и външен достъп, т.н. „пин- код“, който е достъпен по силата на длъжността и служебните задължения само на подс. В.. Разликата между документа на електронен носител и този на хартиен е само възможността за достъп, включително и чрез отдалечен, в реално време до електронния, докато при този на хартиен такива възможности липсват, освен ако съответния документ не се цифровизира (дигитализира) и се пренесе на електронен носител. В това е и смисълът на цифровизацията на документооборота и въобще на управленската дейност, за съкращаване на разходи и оптимизиране на дейностите във времево отношение (съкращаване на фактора време).

Защитата отново повтаря касационното си оплакване за формулиране на обвинението, но този отговор е даден при предходното касационно разглеждане и се споделя от настоящия касационен състав.

Възражението, че не е посочено на какъв точно носител – магнитен, оптичен или друг носител и че това ограничава правото на защита на подсъдимия, не е основателно. Достатъчно е изявлението, че е електронен документ, а законовото определение по чл.3, ал.2 от ЗЕДЕП/ЗЕДЕУУ удовлетворява изискването за писмена форма. Няма никакво правно значение на какъв носител е удостоверено вписването на превозното средство, като очевидно е, че това цифровизирано изявление на материален носител (доколкото законодателят използва обобщен израз – „...или друг носител“), способен да поддържа определен текстови формат и да го съхранява за възпроизвеждане.

Всъщност новата редакция на алинея първа на посочения закон, макар да не е образец за граматически изказ, която препраща към Регламент (ЕС) № 910/2014 на ЕП и на СЕ и конкретно към чл.3, т.35-та, дава възможност за по-експлицитно обяснение на понятието електронен документ, макар по същество да не влага никакво ново съдържание, тоест има само обяснителен характер. Според нея понятието електронен документ визира „всяко съдържание, съхранявано в електронна форма...“, което потвърждава настоящата касационна теза, че видът на носителя няма никакво правно значение.

Нормата на чл.311 от НК не е бланкетна, за да бъде основателно позоваването на ТР № 2/2002г. и на трайната практика на ВКС. Не е необходимо изобщо позоваването на закона, който приравнява писмената форма на документа на електронния му вариант, тъй като знанието за закона се изисква дефинитивно. Известно е в тази връзка, че незнанието на закона не оправдава дееца – „Ignorantia legis non excusat“, а Бенедикт Спиноза с основание допълва - „Ignorantia non est argumentum“ (незнанието не е аргумент). В този смисъл обвинението и въззивната инстанция са положили повече от необходимите усилия за формулирането на обвинението, за да бъде основателен един подобен упрек към тях.

За качеството на електронния документ като такъв няма изискване той да може да се материализира в писмена форма, каквото възражение по същество се прави. Въпреки това той може да бъде възпроизведен, дори и във въпросната екселска таблица, за нагледност по време на наказателното производство, и това е съвсем очевидно, тъй като писмената му форма е приложена по делото. Твърдяната невъзможност за използване на регистъра противоречи на фактите по делото. Ако данните от него не са предназначени за ползване и не могат да бъдат използвани, което наистина е nonsens, то не би се установило противното на записаното в тях – наличието на празен товарен автомобил в разрез с декларираното на насрещната митница (установено чрез контактната група и съответните превозни и митнически документи в писмен вид). Дори въпросния регистър и емитираните таблици да са само за служебно ползване, да се твърди, че не могат да бъдат ползвани, е оксиморон. Служебните цели е синоним на служебно ползване, като законът не се интересува от вида ползване. Всъщност и регистърът, и таблиците, които са част от него, това са все електронни документи, като само мащабите са различни и едното, по-малкото, е част от другото, по-голямото, като могат да се уподобят на папки с отделни множество документи в тях. Конкретното невярно въвеждане, извършено от подсъдимият, уврежда документооборота, който в случая се създава за целите на митническата статистика и за контрол на съответните митнически приходи. В крайна сметка, тези цели не са постигнати към момента на отбелязването, именно поради увреждащите действия на подсъдимия. Невярното удостоверяване е имало за цел да прикрие наличието на облагаем митнически товар и тази цел към този момент е постигната. Ако не са били действията на св. Нешев, това удостоверяване, независимо че е невярно, е щяло да продължи да изпълнява своята служебна роля.

Щетите са настъпили и те имат реални измерения, наистина, без да са елемент от състава на престъплението по чл.311, ал.1 от НК.

Касационният състав намери, че не е нарушен материалният закон, поради което отхвърли като неоснователни оплакванията по това касационно основание.

По отношение на справедливостта на наложеното наказание съставът на ВКС също не намери основания за изменение на въззивния съдебен акт. Постановеното наказание е достатъчно снизходително определено, с приложението и на чл.66 от НК, като по този начин е отчетен дългия период на разследване и изобщо на провеждане на наказателното производство. С последното обстоятелство е съобразено и постановеното допълнително лишаване от право да заема държавна длъжност.

Очевиден е приетия превес на смекчаващите отговорността обстоятелства, за да бъде наложено наказание към минимума, за да се търси по-нататъшно смекчаване на наказанието и проява на допълнително снизхождение. По отношение на специалната превенция целите на наказанието, визирани в чл.36 от НК, не могат да бъдат постигнати чрез по-леко наказание, но от гледна точка на обществените интереси и предвид отговорната служебна позиция като заемана длъжност не е допустимо едно такова престъпление, което извън чисто съставомерните последици

води до увреждане на фиска, да бъде приемано и третирано със снизходително отношение. Това е наложило и налагане на допълнителното наказание лишаване от право, което иначе е само една правна възможност в конкретната наказателна норма. Мотивите на въззивната инстанция в тази насока напълно се споделят от настоящият съдебен състав.

След като не установи да са налице претендираните от касатора в жалбата основания за отменяване на въззивната присъда, касационният състав счете, че тя следва да се остави в сила изцяло.

С оглед на това и на основание чл.354, ал.1, т.1 от НПК, Върховният касационен съд, първо наказателно отделение

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ в сила въззивна присъда № 11/09.05.2022 г. по ВНОХД № 643/2021 г. на Кюстендилски окръжен съд.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател:

Членове:

1.

2.